

Sygn. akt IV CSK 286/14

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa małoletniej A. Ł. oraz L. Ł.
przeciwko Skarbowi Państwa Aresztowi Śledczemu w B.
o zadośćuczynienie i rentę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki A. Ł.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 6 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego
na rzecz pozwanego.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 6 listopada 2013 r. powódka uzasadniła wniosek o przyjęcie do rozpoznania oczywistą zasadnością skargi „w świetle sformułowanych zarzutów naruszenia przepisów postępowania (...)” oraz „w świetle sformułowanego zarzutu naruszenia art. 361 § 1 k.c. i art. 362 k.c.”

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga jest oczywiście uzasadniona. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności stanowią przyczyny kasacyjne wymienione w powołanym przepisie.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) skarżący powinien przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych przepisów prawa materialnego, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.); uzasadnienie tej przesłanki powinno się skupiać na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości” zasadności skargi. Jednocześnie, uzasadnienie wniosku nie może stanowić powtórzenia, choćby w zmodyfikowanej formie, uzasadnienia podstaw skargi, ani być sformułowane w sposób wymagający oceny zasadności podstaw skargi.

Uzasadnienie wniosku odnoszące się do naruszenia przepisów postępowania nie odpowiada tym wskazaniom, stanowiąc jedynie skróconą wersję zarzutów podniesionych w ramach podstawy kasacyjnej określonej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., a odniesienie się do tej podstawy wniosku wymagałoby – niedopuszczalnego na tym etapie postępowania – badania zasadności zarzutów.

Skarżący nie przedstawił prawnej argumentacji przekonującej o „oczywistej” zasadności skargi, przy czym należy przypomnieć, że nawet oczywiste naruszenie przepisu nie jest tożsame z oczywistą zasadnością skargi.

Druga ze wskazanych przez skarżącego przyczyn oczywistej zasadności bazuje na – trzeba to przyznać – nieprecyzyjnym sformułowaniu i wyjaśnieniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstaw obniżenia odszkodowania, jednak nie utrzymuje się przy uważnym zapoznaniu się z przyjętą podstawą prawną rozstrzygnięcia. Dla porządku należy wskazać, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że odszkodowanie dla najbliższych członków rodziny zmarłego, oparte na podstawie art. 446 § 3 k.c., może zostać obniżone na podstawie art. 362 k.p.c. w razie jego przyczynienia się do szkody (por. m.in. wyroki z dnia 6 marca 1997 r., II UKN 20/97, OSNAPIUS 1997, nr 23, poz. 478 oraz z dnia 19 listopada 2008r., III CSK 154/08, niepubl. i orzeczenia tam powołane).

Nie stwierdziwszy przyczyn przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., o kosztach postępowania kasacyjnego związanych ze złożeniem odpowiedzi na skargę, orzekając w oparciu o art. 102 § 1 w zw. z art. 398²¹ i 391 k.p.c.

[aw]